

новише по въпроса. Колкото и, обаче, нашата емиграция да се наложи на правителството ни като *фактъ*, а не като *проблема*, защото трѣбва да признаемъ, че тоя родъ българско емигриране (прѣз-океанно) е сравнително много ново у насъ, досегашната практика на взетитѣ срѣщу него мѣрки идатъ да ни убѣдятъ до какво е налѣжаще вече, щото колебливо прокарания принципъ на *въздѣйствиe* да влѣзе отъ сега нататкъ въ своята рѣшителна форма и сила. Че съ врѣменно и набързо стѣкменитѣ мѣрки въздѣйствието не можеше да бжде освѣнъ рахитично — това се виждаше още при прокарването на казания законъ и при прилагането му — заобикалянь за или отъ имѣющитѣ интересъ, и нарушаванъ тѣй редовно, както отъ самитѣ власти, тѣй и отъ емигрантитѣ, емиграционнитѣ агенти, и отъ прѣдставителитѣ на чуждитѣ параходни дружества.

Прѣди да пристѣпимъ къмъ развиването на материята, трѣба да се уговоримъ върху изразитѣ: емиграция или емигриране и емиграционно дѣло.

Емигриране или *емиграция*, въ наша смисълъ на думата, е *напушането* отечеството за *нѣколко години* или за *вѣчаги* съ *цѣлъ* за *търсене на прѣхрана*.

Още отъ тукъ се види, че сезонното или *врѣменно* емигриране въ границитѣ на Европейскитѣ континентъ, каквото се практикува отъ мнозинството на италианскитѣ емигранти изъ сѣверна Италия, и отговаря отчасти на нашето *градинарство* — не влиза прѣко въ тукъ третията материя. Самата *прѣхрана*, взета като главенъ, ако не и единственъ, стимулъ за емигриране, изключва емиграционнитѣ движения съ политическа подкладка, било въ минало или сегашно врѣме (случаитѣ съ първитѣ про-